

ΕΣΤΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ.—Έτος ΙΣΤ'—Αριθμός—3.714

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΔ. ΚΥΡΟΥ

Έσπερα Κυριακής 27 Δεκεμβρίου 1903

Η ΤΟ ΕΝ Η ΤΟ ΑΛΛΟ

Ευεξήγητος είνε η δξύτης τήν ό-
ποιαν προσέλαβεν η περί φορολογίας
του φωτιστικού οίνοπνεύματος συζή-
τησις. Ό κ. Ράλλης παλαιών κατά
του φόρου άμύνεται και ύπέρ του
ιδρύματός του, της Ένιαίας, τήν ό-
ποιαν θίγει σπουδαίως ο φόρος, άπο-
κλείων όπωσδήποτε αξίαν λόγου διέ-
ξοδον εις τήν σταφίδα της παρακρα-
τήσεως. Καί άρσθ προς τήν τύχην
της Ένιαίας συνδέεται και η τύχη
της σταφίδος, εύνόητος είνε ο άγών
και του πλείστου των βουλευτών των
σταφιδοφόρων επαρχιών, όσοι αναγνω-
ρίζουν τήν ανάγκην της Ένιαίας δια
τήν σταφίδα.

Άς όμολογηθῇ δέ ότι ο άγών αυ-
τός έχει πολύ δικαίαν τήν βάση.
Άλλ' ενώ ήτο δυνατόν να συμβιβα-
σθώσι τα διεστῶτα, συμβαίνει το άν-
τίθετον η συζήτησις αναπτύσσει πεί-
σματα, ούτως ώστε να γιεννηθώσι χθές
και ορόβοι Υπουργικής κρίσεως, αν η
Κυβέρνησις ήθελεν επιμείνῃ ανένδο-
τος εις τας προτάσεις της.

Το πείσμα δέ εξώθησε τον κ. ύ-
πουργόν των Οικονομικών μέχρι και
της απειλής της ελαττώσεως της τι-
μης του πετρελαίου, ούτως ώστε να
συμπληρωθῇ ο κατά του οίνοπνεύμα-
τος άγών.

Πράγματι η ελάττωσις της τιμης
του πετρελαίου θεωρήθη ως αναγκαίον
μέτρον δια τας εἰσπράξεις του Δημοσίου,
περί των και μόνον ο λόγος, διότι εἰς
περί λαϊκής ανακουφίσεως λόγια είνε

πετρελαίου λαϊκάς τάξεις.

Έλάττωσις όμως της τιμης του
πετρελαίου με αντίστοιχον αύξησιν
της τιμης του οίνοπνεύματος δι' επι-
βολής φόρου, θα ήτο πράξις άσυμβί-
βαστος προς τας εθνικάς υποχρεώσεις
της Πολιτείας. Διότι θα εἶχεν ως
άποτέλεσμα τελείαν εξόντωσιν μιᾶς
βιομηχανίας τόσοσιν χρησίμου, τοιαύ-
τοι δέ εξοντώσεις έχουν σημασίαν ἐγ-
κληματικὴν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΑΝΑΚΤΟΡΟΝ-ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ-ΦΥΛΑΚΗ

—Δύο Γάλλοι καθηγηταί ο άρχίατρος του
Σαιν-Ναζαίρ και ο άρχίατρος του νοσοκο-
μείου των Παρισίων, όταν πρό τινος διήλθον
έντεθεν και το έπισκέφθησαν, μᾶς εἶπον ά-
προκαλύπτως, ότι εἰδίκον νοσοκομεῖον ως αυτό
δέν ύπάρχει πουθενά εις τήν Εύρώπην.

—Ένας άλλος Γερμανός καθηγητής, ο ό-
ποιος το περιεγράψθη επί ώρας, καθ' όλας του
τας λεπτομερείας, άπεφάνθη άδιστακτως, ότι
άποτελεῖ πρότυπον εἰδικού νοσοκομείου.

Αὐτά μου εἶλεαν ο καθηγητής του Πανε-
πιστημίου κ. Πρωτόπουλος και ο γερμανικώ-
τατος έπιμελητής του κ. Φωτεινός, οι όποιοι
προχθές είχαν τήν ευγενή καλωσύνην να μου
χρησιμεύουν ως ξεναγοί εις το μετ' ολίγας
ήμέρας έντός της εβδομάδος τελούν ασφύ-
δως τὰ εγχαίνια του Εἰδικόν Νοσοκομεῖον των
μεταδοτικῶν νοσημάτων του 'Ανδρέου και 'Ιρι-
γενείας Συγγρού.

Καί δεῖλω να όμολογήσω, θα το όμολο-
γήσῃ άλλως τε πᾶς τις, έπισκεπτόμενος το
νέον αυτό άνακτορον-νοσοκομεῖον-φυλακήν, ότι
οί ξένοι ιατροί τοιαῦτα εἰπόντες δέν υπερέ-
βαλον οὐδ' ἐπ' εἰσάχιστον τήν αλήθειαν.

Εἶνε γνωστόν, ότι η έρίμος κυρία 'Ιριγέ-
νεια Συγγρού έπιστάτην η ἰδία εις κάθε
λεπτομέρειαν του θαυμασίου αυτού έργου, εις
τήν ανοικοδόμησιν του όποιου η 'Επιστήμη
η Ιατρική συνειργάσθη προς τήν άρχιτεκτο-
νικήν. Βεβαίως πᾶς έπαινος όρεῖλεται εις τόν
άρχιτέκτονα κ. Μεταξάν, συμμορφώσαντα τόν
ρυθμόν και τήν συμμετρίαν προς τας δξιώσεις

τόν άνω ύροφον της προσόψεως. Κάτωθεν δέ
αὐτῶν 24 κλίνας άνδρῶν δωρεάν.

Καί προχωροῦμεν πρὸς το έσώτερον όπου
οι θαλάμοι των φυλακῶν. Υπάρχουν οκτώ
τεράστιοι θαλάμοι καθ' όλους τούς κανόνας
της ογεινής, εἰς ὧν οι τέσσαρες δωρεάν με
25 κλίνας έκαστος και οι λοιποί με 12 κλί-
νας επί πληρωμῇ 3 δραχ. κατὰ κλίνην. Ση-
μειωτέον ότι κάθε δὺς των θαλάμων τούτων
έχουν και το ἰδιαίτερον ιατρεῖον των δια τας
προχείρους καθημερινάς εξετάσεις και θερα-
πείας και εξώστην δια τόν περίπατον των
ασθενῶν.

Εἰς το μέσον πρὸς το βάθος είνε το έστια-
τόριον των φυλακῶν. Αἱ και παρ' αὐτὸ το
μαγειρεῖον με ὅλα τὰ εἰς ατμοκίνητα εργα-
λεία—θαῦμα ἰδέσθαι ἁπρότερα. Η ἑτέρα ἄ-
κρα της μεγάλης αὐτοῦς του έστιατορίου
φράσσεται υπό θαμβού ὕψους χωρίσματος, το
όποτον ἀνοίγον ἀποκαλύπτει ἀπείρτον τέμ-
πλον και ἱερὸν ἐκκλησίαν. Δύναται δηλαδὴ
αὐτὸ εὐχερέστατα έντός ολίγων στιγμῶν το
όλον έστιατόριον να μεταβάλλεται εις ἐκκλη-
σίαν. Καί όρεῖλεται ἐξ ὁλοκλήρου η χριστι-
ανική αὐτῇ λεπτότης εις τήν φιλόδησκον χο-
ρηγόν δέσποιναν.

Εἶνε αλήθινά πρότυπον νοσοκομεῖον. Δέν
του λείπει ἀπολύτως τίποτε. Τέλειον σύστημα
θερμάνσεως, πλήρες σύστημα αερίσμου, τε-
ράστιος ἀπολυμαντικός κλίδανος, άλλος κλι-
δανος πρὸς καταστροφήν ἀκαθάρτων γαζῶν και
θαμβάκων, ἡλεκτροβλῆται ὑπερπλήρεις, ποδὶ-
δουσαι τήν έπιστάσιαν αλήθινῃς 'Ελληνίδος
νοικοκυρᾶς πρὸς πληρωσιν των.

Καί όμως φρικτόν εἶπεν! Η εὐγενής και
γενναία χορηγός, η μέχρι της τελευταίας στιγ-
μης αὐτοπροσώπως έπιστατήσα καὶ να γει-
νουν ὅλα τέλει, η προκινῶς πονοῦσα το ὄ-
ραϊον ἔδρυμα, ἀντί να το θέσῃ υπό τήν διεύ-
θυνσιν μιᾶς έπιτροπῆς ἐκ κοινῶν και μιᾶς
άλλης έπιστημονικῆς (σημειωτέον δέ ότι το
νοσοκομεῖον δύναται εξαίρετα να ὑπάρῃ αὐ-
ταρκές, ἀρκεῖ το Δημοσίον να ἐκπλήρωνε δ-
10 χιλιάδας πλείονα των ὧσιν μέχρι τοῦδε
πληρώνει κατ' έτος εις τας τρώγλας), ἀντί
ταυτάχιστον να το παρέδιδεν εις το Πανεπι-
στήμιον, έπέμεινε—αὐτὸ είνε το φρικτόν!—
να το παραδῶσῃ εις το Δημοσίον!!

Πρόκειται περί ὑπερβολῆς σεβασμοῦ εις
ἐκπεφρασμένην θέλησιν του άειμνήστου ἔθνι-
κού ευεργέτου, σεβασμοῦ όμως, οστις πολὺ
χρηγγορα δυστυχῶς θα καταστήσῃ το συμπε-
ριλαμβανόμενον τῶν ἑσόδων τῶν ἑσόδων τῶν

ζονται ἀπὸ τήν φαγέδαιναν των κομμάτων
τοιούτου εἶδους προτάσεις. 'Ολιγώτερα δέ
βέβαια θα δύναται ο καθηγητής των δερματι-
κῶν νοσημάτων, υπό τήν γενικήν του ὁποῖος
διεύθυνσιν θα διατελῇ το Νοσοκομεῖον.

Ἐπὶ
'Υπάρχει ἐν τούτοις κάποιος τρόπος του ν'
ἀποφυγῇ το σημερινόν 'Ανάκτορον τήν κατα-
στροφήν του το περιμένει, μόλις περιπέσῃ εις
τούς ὄνυχας της 'Αρπυίας—συγγνώμην του
'Ελληνικού Δημοσίου ήθέλωμεν να εἰπώμεν:

Να εὐρεθῇ γενναῖοδωρὸς τις δωρητής, π ο-
ν ὦν το ἔδρυμα, ο όποιος να διαθέσῃ πᾶσιν
τι ἀποφέρον ἐτήσιαν πρόσδοτον 8—10 χιλιά-
δων δραχμῶν, τήν ὁποίαν η έρερεῖα να δια-
θέτῃ ἀποκλειστικῶς δι' ἐπισκευῆς του κατα-
στήματος και ἀνανέωσιν του ἐπιδραμένου ὕδατος.
Καί εἰς τὴν ποσὴν αὐτῇ η εἰσφορά χήρα
του ἑθνικοῦ μας ευεργέτου το αλτῆρας πύσης
στῆς ἑσόδων νοσοκομεῖον... Α. Ω.

ΑΙ ΤΟΙΧΟΓΡΑΦΙΑΙ ΤΗΣ ΑΙΘΟΥΣΗΣ ΤΩΝ ΤΡΟΠΑΙΩΝ

'Η καταστροφή των τοιχογραφιών της
αἰθούσης των Τροπαίων, έργων του Βαν-
αροῦ ζωγράφου Hess κατὰ τήν πυρκαϊάν
των 'Ανακτόρων, πρέπει να θεωρηθῇ
ὡς η μεγαλύτερα πᾶσιν των ζημιῶν.
Διότι και τὰ ἐπιπλά και αὐτὸ το 'Ανά-
κτορον—πλήν των πολυελαίων—ἀναιώ-
νεται, και νεωτεροτετικώτερα μάλιστα
ἀλλὰ τὰ κλασικά έργα του Peter Hess δέν
γίνονται πλέον.

Εἶνε οὗτος ο μέγας ζωγράφος της
Βαναρίας, ὅστις κατὰ το πλείστον κατέ-
στησεν αἰθῆδες καλλιτεχνικόν μουσεῖον το
Μόναχον, χορηγοῦντος του φιλέλληρος
Βασιλέως Λουδοβίκου, πατρὸς του 'Ο-
θωνος.

Αὐτὸς εἰτοιχογράφησεν καὶ τὰς μακρὰς
στοάς του ἀνακτορικοῦ κήπου, γράφας
τοπεία της κυρίας 'Ελλάδος, και της Με-
γάλης 'Ελλάδος (Μεσ. 'Ιταλίας), αὐτὸς
περαιτέρω εἰτοιχογράφησεν τήν θαυμασίαν
σειρὰν των εἰκόνων του 'Αγῶνος, ἀπὸ
του Ρήγα Φεραίου μέχρι της καθόδου
εις 'Ελλάδα του 'Οθωνος αὐτὸς ἐκαλλι-
τέχνησε περαιτέρω και μακράν σειρὰν το-
πειῶν ἑλληνικῶν ἐν τῇ Μεγάλῃ Παναγο-
θήνῃ του Μονάχου—ὅπου ἀπετέθησαν

Ο ΚΟΣΜΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ 28 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Σελήνη 30 ημερῶν

Αν. ἡλ. ὡρ. 7 λ. 19 — Δύσ. ὡρ. 4 λ. 57

Τῶν ἐν Νικουμδεῖα διδυμῶν μαρτύρων

ΕΑΝ ΠΡΟΥΠΕΛΟΓΙΖΟΜΕΝ

'Ορισμένως φιλοβασιλικώτεροι
και του Βασιλέως είνε μερικοί 'Ελ-
ληνες δημοσιογράφοι, ἀφού έπαδαν
τόσον τὰ νεύρα των ἐκ της πυρκαϊᾶς
των 'Ανακτόρων, ὥστε και να δια-
ταραχθῶν.

Διότι μόνον ὡς ἀποτέλεσμα νευ-
ρικῆς διαταράξεως επιτρέπεται να
ἐκληφθῇ η γλώσσα της ὁποίας γί-
νεται χρήσις, προκειμένου περί του
φανταστικοῦ επεισοδίου των 'Αρ-
γλων ναυτῶν.

Καί διερωτᾶται κανείς, τί να ζη-
τοῦν τάχα αὐτοί οι κύριοι γράφαντες
ὅπως γράφουν και δημιουργοῦντες
ψυχρότητας ἀδικαιολογήτους.

'Η «Έστία» ἀπὸ προχθές ἤδη
ἔδωκε τήν εξήγησιν, ότι το ένοπλον
ἀπόσπασμα το συνοδεῦον το ὄλον ἄ-
γλημα, επιβάλλεται υπό των 'Αγγλι-
κῶν ναυτικῶν κανονισμῶν εις παρο-
μοίας περιστάσεις.

Τήν εξήγησιν επανέλαβον ολίγας
ὥρας ιατόπιν οι ὑπουργοί των 'Ε-
σωτερικῶν και των Ναυτικῶν, έπε-
κύρωσε δέ χθές και ο ὑπουργός των
Στρατιωτικῶν.

Ποίος λοιπόν άλλας εξηγήσεις
πρὸς Θεοῦ ζητοῦν; και παρὰ τίνων;
Πόσον σοφώτεροι, αλήθεια, θα

της άπειλης της ελάττωσεως της τιμής του πετρελαίου, ούτως ώστε να συμπληρωθή ο κατά του οίονπνεύματος άγων.

Πράγματι ή ελάττωσις της τιμής του πετρελαίου θεωρήθη ως αναγκαίον μέτρον διά τας είσπραξεις του Δημοσίου, περί των οποίων ο λόγος, διότι τὰ περί λαϊκής άνακουφίσεως λόγια είνε συνθηθέστατα ρητορικά μόνον άνθη. Καί βεβαίως ένδεικνύται τοιαύτη ελάττωσις. Έν συνδυασμῳ όμως πρὸς έπιβολήν φόρου επί του οίονπνεύματος θά εσθμαινεν εξόντωσιν της βιομηχανίας του οίονπνεύματος, τοιοῦτο δέ μέτρον ούδέποτε θά εύρίσκετο Βουλή πρόθυμος νά ψηφίσῃ.

Έλευθερον βεβαίως είνε τὸ Κράτος νά όρίσῃ τήν τιμήν των ὑπ' αὐτοῦ πωλουμένων ειδῶν καθὼς νομίζει συμφερότερον, ἂν συναινοῦν, οί εκ του νόμου του Έλέγχου δικαιούμενοι νά επέμβαινωσιν εἰς τοιαύτας αποφάσεις. Καί επί του προκειμένου ἂν ὁ Έλεγχος συναινεί, δικαίωμα του Κράτους είνε νά ελαττώσῃ τήν τιμήν του πετρελαίου.

Τούτο δέ ήτο καί τὸ προτιμότερον, καί έν τοιαύτῃ περιπτώσει οὔδεις θά ήδύνατο νά διαμαρτυρηθῇ, διότι πράγματι ή τοιαύτη ελάττωσις θά ήτον ευεργετική εἰς τὰς ποιούμενας χρήσιν

νέου αὐτοῦ ἀνακτορον-νοσοκομειον-φυλακην, οἱ οἱ ξανοί ιατροί τοιαῦτα εἰπόντες δέν υπερβάλλον οὐδ' ἐπ' ελάττωσιν τήν αλήθειαν.

Είνε γνωστὸν, ὅτι ή έρίμος κυρία Ίριγέ ναι Συγγρού έπεσπτήσεν ή ίδια εἰς κάθε λεπτομέρειαν του θαυμασίου αὐτοῦ έργου, εἰς τήν ἀνοικοδόμησιν του ὁποίου ή Έπιστήμη ή ιατρική συνειργάσθη πρὸς τήν ἀρχιτεκτονικήν. Βεβαίως πᾶς έπαινος ὀφείλεται εἰς τὸν ἀρχιτέκτονα κ. Μεταξῆν, συμμορφώσαντα τὸν οὐμὸν καί τήν συμμετρίαν πρὸς τὰς ὁξιώσεις της Έπιστήμης.

Τὸ νέον Νοσοκομεῖον, τὸ ὁποῖον είνε ἀληθινὸν Ἀνάκτορον, θά εκπληροί δύο σκοπούς —θεραπευτηρίου καί φυλακῆς. Διότι φυσικά συλκιζόμενοι θεωροῦνται κί ὑπὸ της Αστυνομίας παραδιδόμενοι εἰς τήν πρῶγλήν τήν σέρουσαν μέχρι τοῦδε τὸ ὄνομα Νοσοκομείον μεταδοτικῶν νοσημάτων ἱερὸδούλοι.

Τὸ ἱσόγειον ἀπαρτίζεται εκ του θεραπευτηρίου των έξωτερικῶν αρρώστων, των γραφείων του διευθυνόντος καθηγητοῦ, του επιμελητοῦ, των άλλων ιατρῶν κτλ., του επισημητικῶν εργαστηρίου (τὸ ὁποῖον προτινίζεται εκ των πρώτων των Ἀθηνῶν, τὸ μικροβιολογικὸν μάλιστα καλλίτερον καί του Πανεπιστημιακοῦ, με τὰς γενόμενας μεγάλας παραγγελίας) καί του μουσείου, ἐνδὲς ὥραιου μουσείου προπαρασμάτων ἐξόχως διδακτικῶν.

Εἰς τὸ ἱσόγειον είνε ἐπίσης καί τὸ ἀμφιθέατρον διὰ τήν διδασκαλίαν των φοιτητῶν, ὑπερέλειον με ἔδρας, γραφεῖα, με περιστροφικὰς κλινὰς διὰ τήν ἐπίδειξιν των ασθενῶν, με ἰδιαιτέρην εἰσοδον των φοιτητῶν. Κάτι θαυμασίον.

Τὸ ὅλον διακόσμι καλῶς διατίθενται δι' ἀσθενεῖς. Εκ τούτων ἂν δώδεκα ἀνδρῶν καί γυναικῶν (δύο εἰς ἕκαστον δωμάτιον) χωριστὰ ἐννοεῖται ἐπὶ πληρωμῇ ἐξ δρχμῶν κατὰ κλίνην ή δρ. 12 κατὰ δωμάτιον. Αὐταί εἰς

νοσοκομείον συντάται εξαιρετὰ νά ὑπάρξῃ αὐταρκές, ἀρκεῖ τὸ Δημοσίου νά ἐπλήρωσῃ δ— 10 χιλιάδας πεισινὰ τῶν ὁσων μέχρι τοῦδε πληρώνει κατ' έτος εἰς τὰς τρώγλας, ἀντιταυλάχιστον νά τὸ παρέδιδεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ἐπέμεινε—αὐτὸ είνε τὸ φρικτὸν! — νά τὸ παραδῶσῃ εἰς τὸ Δημοσίου!

Πρόκειται περὶ ὑπερβολῆς σεβασμοῦ εἰς ἐκπερασμένην θέλησιν του ἀειμνήστου ἐθνικοῦ εὐεργέτου, σεβασμοῦ ὁμοῦ, ὅστις πολὺ γρήγορα δυστυχῶς θά κατεστήσῃ τὸ σημερινόν πρότυπον νοσοκομείων ἀγνωρίστον, παρὰ πᾶσαν (τήν ἐφορεῖαν ἀπαρτίζομένην εκ του Προέδρου του Ἰατροσυλλόγου, του Κοσμητοῦ της Ἰατρικῆς Σχολῆς, ὡς προέδρου καί ἀντιπροέδρου του καθηγητοῦ της εἰδικῆς παθολογίας, του καθηγητοῦ της παιδιατρικῆς καί του τμηματάρχου του υγιεινονομικοῦ τμήματος του ὑπουργείου ὡς μελῶν) τῇ προτάσει της ὁποίας θά διορίζεται τὸ προσωπικόν.

Ευόρμεν δυστυχῶς πρὸς ὀλίγον λογαριασμόν.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ "ΕΣΤΙΑΝ,"

ADDY DE SAINT-GERMAIN

Ο ΜΑΓΝΗΤΗΣ

Μυθιστόρημα της πραγματικῆς ζωῆς, με τήν θλιβεράν ιστορίαν μιᾶς νέας, ἣν εὐρεῖ χωρὶς θέλησιν καί μὴ δυναμένην ν' ἀντιστάθῃ ὁ μαγνήτης του ἔρωτος διὰ νά τήν φέρῃ εἰς τήν ἀπογοήτευσιν καί τὸν μαρμαρῶν.

Αὐτὸς εἰτοιχογράφῃ καί τὰς μακρὰς σποδς του ἀνακτορικοῦ κήπου, γράφας τοπεῖα της κυρίας Ἑλλάδος, καί της Μεγάλης Ἑλλάδος (Μεσ. Ἰταλίας), αὐτὸς περαιτέρω εἰτοιχογράφῃ τήν θαυμασίαν σκηνὴν των εἰκόνων του Ἀγῶνος, ἀπὸ του Ρήγα Φεραίου μέχρι της καθόδου εἰς Ἑλλάδα του Ὁθωνος· αὐτὸς ἐκαλλιτέχνησε περαιτέρω καί μακρὰν σκηνὴν τοπείων ἑλληνικῶν ἐν τῇ Μεγάλῃ Παναγοθήκῃ του Μονάχου—ὅπου ἀπειτέθησαν καί ἐν μικρῷ ἀντίγραφῳ των εἰκόνων του Ἀγῶνος, ὑπ' αὐτοῦ του Hess ζωγραφηθέντα. Αἱ εἰκόνες αὐταί εἰνε γνωσταί εἰς λιθογραφίας καί χρωματιστοπίας ἀντιγραφείσαι καί πωλούμεναι παρ' ἡμῶν.

Αἱ τοιχογραφίαι ἐκείναι ἐν Μονάχῳ, ὡς οὔσαι εἰς τὸ ὑπαίθριον, σὺν τῷ χρόνῳ εἰχον ἀρχίσαι νά φθείρωνται. Ἀλλὰ ὁ νέος Βασιλεὺς της Βαυαρίας, φιλόμουσος ἐπιστοῆς, ἐδαπάνησεν ἱκανὰ καί τὰς ἀνενέωσεν.

Αἱ τοιχογραφίαι της καταστραφείσης αἰθούσης των Τροπαίων ἦσαν ὁμοια ἔργα του Ἐς ἐπὶ της ζωηφόρου της αἰθούσης του Ἀγῶνος, ἀπαικονίζοντα, ὡς εἰπομεν, τὰ ἐπισημότατα των γεγονότων του Ἀγῶνος, ἀπὸ της ὑπώσεως της Σημαίας ἐν Ἀγρί Λαύρῳ μέχρι της καθόδου του Ὁθωνος. Μέρος της ζωηφόρου, καί μάλιστα ἐκεῖνο ἐφ' οὗ παρίστατο του Μεσολογγίου ή ἐξοδος, εἶχε καταστραφῇ κατὰ τήν πυρκαϊάν του Ἰουλίου του 1884, διεσπασάντων, των πρὸς κατὰσβεσιν αὐτῆς ριπτομένων ὕδατων· ἀλλὰ πᾶσαι αἱ ἄλλαι διεσώζοντο ἄριστα. Ἐπίσης καταστραφῇ κατὰ τήν προχθεσινῇ πυρκαϊάν ή μεγάλη τοιχογραφία του Βαυαροῦ ἀριστοτέχνου Μπλαϊζερ, ή παριστάσα των σπαργαμῶν του Προμηθέως.

μοίας περιστάσεις. Τήν ἐξήγησιν ἐπανέλαβον ὀλίγας ὥρας ιατόπιν οἱ ὑπουργοί των Ἐσωτερικῶν καί των Ναυτικῶν, ἐπεκύρωσε δέ χθές καί ὁ ὑπουργὸς των Στρατιωτικῶν.

Ποίας λοιπὸν ἄλλας ἐξηγήσεις πρὸς Θεοῦ ζητοῦν; καί παρὰ τίνων; Πόσον σοφώτεροι, ἀλήθεια, θά εἴμεθα καί ὡς ἄτομα ἀλλὰ καί ὡς Ἔθνος, ἐάν ἐσυνηθίζομεν πρὶν ή διατυπώσωμεν ἐπὶ ἐνὸς οἰονδήποτε θέματος τήν ἀξίωσιν ἐξηγήσεων—αἱ διατυπώνομεν ἀτυχῶς τόσον συχνὰ τοιοῦτου εἶδους ἀξιώσεις—ἐάν, λέγομεν, ἐσυνηθίζομεν νά ὑπολογίζομεν εκ του προτέδρου τὸ δύσκολον της θέσεώς μας καί τὸ ὄχι σοβαρὸν αὐτῆς εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν αἱ ζητούμεναι ἐξηγήσεις δέν ἤθελον μᾶς δοθῇ δι' ἓνα οἰονδήποτε λόγον.

Α ΚΕΝΩΤΟΣ ΠΗΓΗ
Τὸ κελώριον χαρτοφυλάκιον, τὸ ὁποῖον συνοδεύει παντοῦ τὸν κ. Εὐταξίαν εἶχει τήν μαγικὴν δύναμιν νά παρουσιάζῃ ἑτοιμον κάθε τι ποῦ ήθελε χρειασθῇ ὁ κύριος του ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν. Πέντ' εἰς νομοσχέδια, πολυάριθμοι τροπολογίαι νομοσχεδίων καί κάθε εἶδους χειρόγραφα ἔχουν ἐξέλθῃ ἀπὸ ἐκεῖ μέσα χωρὶς κανεῖν φαντάζεται ὅτι εἰνε δυνατόν νά εἰσθεοῦν ἑτοίμα τήν στιγμὴν ἀκριβῶς ποῦ εἴγινε λόγος περὶ αὐτῶν.

Ὅμιλεῖ ὁ κ. Μισούλης περὶ Σερβίου.

(3) ΕΠΙΦΥΛΑΙΣ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ," (3)

ΟΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ

(ΠΟΛΩΝΙΚΟΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ)

—Μὴ τὰ λές αὐτὰ τὰ λόγια μανούλα μου, γιατί ή καρδιά μου θά σκάσῃ ἀπὸ τήν πίκρα...μὴν ἀνησυχῆς γιά μένα καί κανένα κακὸ δέν θά μοῦ συμβῇ, ἐννοιά σου!.. Πρέπει νά ξενητευθῶ καί νά δουλέψω, γιατί νά ζήσω χωρὶς τήν Βάσσια δέν μπορῶ.

Ἡ μητέρα ἔπιασε τὰ κλαύματα ἔκλαιε καί ὁ Πιέτρεκ. Τοῦ ἔδωκε τήν εὐχή της. Ἐρῆγε ὁ νέος λίθο ψωμάκι καί λίγο βούτυρον, ἔδωσε τὸν μπόγον του καί ἐξεκίνησε.

Εἰς τὸ σταυροδρόμι, σιμά εἰς τὸν Σταυρὸν ή Βάσσια ἔστειλε γονατισμένη. Ὁ Πιέτρεκ ἐπῆγε κ' ἐγονάτισε σιμά της καί ἀποχαιρετίσθησαν ἄλλη μιὰ φορὰ.

—Δέν μπορῶ νά ζήσω χωρὶς ἐσέ, Βάσσια.

—Καί γιά μένα τί θά ήτον ή ζωή χωρὶς ἐσέ;

Ὁ ήλιος ήτο σκεπασμένος ἀπὸ σύννεφα. αἱ κορυφαί ἐπετοῦσαν εἰς τοὺς ἀγρούς σὺν μαύρα σημάδια, ἐρύσα ἀέρα, παγωμένος καί ή βροχή ἔπιπτε με χονδρὰς ρανίδας.

—Θά ἐργασθῶ τὸ καλοκαίρι καί τὸ

φθινόπωρον ἀνάχωρ' μου καί τὸν χειμῶνα θά μὲ μισθῶ. Καί σὰν κερδήσω δσα περισσότερα μπορῶ, στὸ γυρισμό μου θά γείνῃς ταίρι μου.

—Θά εἶμαι δική σου, σοῦ τὸ ὀρκίζομαι στὸν Θεὸν ποῦ εἶνε ψηλά.

—Τὰ Χριστούγεννα θά γυρίσω στὸ σπίτι της μάνας μου καί θάλλω νά σε ἰδῶ.

—Ὁ Θεὸς νά σε ὀδηγῇ καί νά σε προστατεύῃ.

Ἡκούσθη ὁ κρότος ἀμάξης. Ὁ Φράνεκ ἐκροτάλιζε τήν μάστιγά του. Ἐφθασε κοντὰ εἰς τὸν σταυρὸν, ἔσταμάτησεν, ἐφώνασε με εὐθυμίαν καί ἐγέλασε τόσον δυνατὰ, ὥστε αἱ κορυφαί ἤρχίζαν νά κρῶζουν.

—Φιληθῇτε ἄλλην μίαν φορὰν· θά ἀργήσῃτε πολὺ νά ξαναἰδωθῇτε. Ὅταν ξανάλλῃ ὁ Πιέτρεκ θά γλεντήσωμεν στὸν γάμον. Παρηγορήσου Πιέτρεκ· ἅμα γυρίσης πίσω ή Βάσσια θά γείνῃ γυναῖκά σου.

Ἀνεχώρησαν ὁ ἀνεμος ἔπνεε δυνατύτερος, ἐσκάρπισε τὰ σύννεφα καί ἐφάνῃ λαμπρὸς ὁ ήλιος.

Ἡ Βάσσια ἔμεινεν ὀρθία παρὰ τὸν σταυρὸν καί τοῦδελέπεκ ποῦ ἀπεμακρύνοντο· ἔδλεπε τήν ἀμάξαν καί τὸν δρόμον καί τὰ ἔχνη των τροχῶν καί τὸ πατημένον χόρτον ἐκεῖ ὅπου εἶχε γονατίσει ὁ Πιέτρεκ. Τὰ δάκρυα τήν ἔπνιγαν. Ἐπεσε πάλιν στὰ γόνατα κ' ἐπροσευχῆθη εκ νέου.

Κάτι τι ἔλαμπε σιμά της· ἔσκυψε καί τὸ

ἐκύτταξε. Ἡτο ἓνα μετάλλιον της Παναγίας ἀπὸ τὸ Τέχοδον καί δίπλα ἓνα φυλακτὸν, τὰ ὁποῖα εἶχον πέσει ἀπὸ τὸν λαιμὸν του Πιέτρεκ.

—Κακὸς οἰωνὸς διὰ τήν Βάσσιαν!.. Ἴσως ἐκεῖνη θά τοῦ τ'ἀπέσπασε χωρίσνὰ τὸ θέλη τήν στιγμὴν του τελευταίου ἐναγκαλισμοῦ. Καί ἂν ἔτρεχεν ἀκόμη, δέν θά ήδύνατο νά φθάσῃ τήν ἀμάξαν.

—Παναγίκα μου! κάμε νά μὴ τοῦ συμβῇ κανένα καλὸ!

Τὰ δάκρυα τήν ἔπνιγαν· ὅλα ἦσαν σκοτεινὰ μέσα εἰς τήν ψυχὴν της, ὡς νά εἶχε σβεσθῇ ὁ ήλιος των ἐλπίδων της!

—Καλὰ θά ήταν νά ἐμέναμεν νά ξενοκτίσωμεν σ' αὐτὸ τὸ χωριό. Τὰ καῦμένα τὰ ἄλογα εἰνεκουρασμένα καί εἰς τὸν δρόμον δέν ὑτάρχει ἀσφάλεια.

—Ἀλήθεια, Πιέτρεκ· ἀλλὰ ὀλίγα μίλια μᾶς μένουνα φθάσωμεν εἰς τὸ Τάρονον, καί τὸ σιτᾶρι πρέπει νά εἰν' ἐκεῖ αὐριον πολὺκρῶν. Ἀσπροχωρήσωμεν ἀκόμη ὕστερα ἀπὸ τὸ δάσος εἰνε ἓνα καλὸ καπηλειό. Θά πσιῶμε ἓνα ποτῆρι καί θά δώσωμε σ' ἄλογα νά ρᾶν.

—Ὅπως θέλεις, Φράνεκ.

—Ἐμπρὸς λοιπὸν!...χαί!...χαί!...

Προχωροῦν. Ἐπέρασαν ἤδη τὸ χωριόν.

Ἀκούονται μόνον μακρὰν οἱ σκύλλοι νά γαυγίζουν καί νά οὐρλιάζουν λυπητερά.

Ἐμῶθηκαν εἰς ἓνα πυκνὸν δάσος. Ἡ ἡμισέληνος καί τὰ ἄστρα λάμπουν εἰς τὸν οὐρανόν, ἀλλὰ ή λάμψις των δέν εἰσχωρεῖ εἰς τὸ δάσος, διότι τήν ἐμποδίζουν οἱ κλάδοι. Ἐκεῖ εἶνε σκοτάδι.

—Κάθισε ἔμπρὸς, Πιέτρεκ, καί κράτει ἐστὶ τὰ λουριά, ὅσον ποῦ νά γεμίσω τήν πίπκαν μου καί νά τήν ἀνάψω με τὸ τσακμάκι.

Ὁ Πιέτρεκ κάθηται καί κέρνει τὰ ἡνία.

—Χαί, χαί!.. ἔμπρὸς!..

Ἐσυλλογίζετο τήν γραίαν μητέρα του, τήν Βάσσιαν καί ή ψυχὴ του ἐσκήρτα εὐχαριστημένη. Ἐλογάριαζεν ἅμα κερδήσῃ πολλὰ χρήματα, ν' ἀγοράσῃ μίαν ἀγελάδα διὰ τήν μητέρα του καί νά στεφανωθῇ τήν Βάσσιαν.

—Λοιπὸν, Πιέτρεκ, ή Βάσσια θά γείνῃ δική σου;

—Ναί, με τὸ θέλημα του Θεοῦ.

—Καί ἂν ἐγὼ δέν τὸ θέλω;

—Αἶ!.. Τί λόγια εἶνε αὐτά;

—Θά εἶσαι πολὺ εὐχαριστημένος ν' ἀποκτήσῃς τήν Βάσσιαν, ἀλήθειά; Σε ἀγαπᾶ πολὺ;

—Ὡ πάρα πολὺ δέν μπορεῖ νά ζήσῃ χωρὶς ἐμέ...

—Δέν εἶνε ἀλήθεια! ἀνεφάνησεν ὁ Φράνεκ...

Καί...

Εἰς Βορόνιεφ ή μητέρα του Πιέτρεκ ἐ-

κλαίει, ἐπειδὴ ὁ νοῦς της παρέδερνε με τήν σκέψιν του υἱοῦ της. Ἡ Βάσσια ἔκλαιε κρυφά. Ἐλυπεῖτο πολὺ διότι δέν ἔδλεπε τὸν Πιέτρεκ καί ὅλα της ἐφάνοντο μαύρα· ή ψυχὴ της ἀνησυχῶσε ἀπὸ τήν στιγμὴν ὅπου εὐρε τὸ μετάλλιον καί τὸ φυλακτὸν κάτω ἀπὸ τὸν σταυρὸν.

Ὁ Φράνεκ εἶχεν ἐπιστρέψῃ καί ἐγέλα· ἀλλὰ με ἓνα τρόπον (διαφορετικὸν ὁπὸ ἄλλοτε. Οἱ χωριανοὶ ἀπορούσαν ὅπου τὸν ἔδλεπαν νά πηγαινῇ συχνὰ εἰς τὸ καπηλεῖον καί ὁ Ἐρίσκο ὁ κάπηλος ἀπορούσεν εὐχαριστημένος ποῦ τὴν ἔδλεπε νά κατεβάζῃ ἀρκετὰ πιότα με τὰ ὁποῖα θά ήμπορούσαν νά μεθύσουν δύο ἄνδρες. Ἐκεῖνος δέν ἐμεθοῦσε.

Ἐπέρασαν ἑβδομάδες, ἐπέρασαν μῆνες. Ἐτελείωσεν ὁ θερισμὸς· ήλθε καί τὸ φθινόπωρον. Ἡ γρῆν μητέρα ἐκόντευε νά χύσῃ τὰ μάτια της ἀπὸ τὰ πολλὰ δάκρυα. Ἐπεσεν ἄρρωστη. Ἡ Βάσσια της εἰτομαζε καί της ἔδινε χόρτα καί ζεστὰ μαλακτικὰ καί ζουμὶ ἀπὸ περιστέρια. Ἀλλὰ καλλιτέρευσιν δέν ἔδλεπε. Τήν ἡμέραν της εὐοχῆς των Νεκρῶν ἐσηκώθη καί ἐφάνετο ὥσαν καλλιτέρα· ἐπῆγεν εἰς τήν ἐκκλησίαν καί ἔπειτα εἰς τὸ κοιμητήρι. Ἀλλὰ ἐκεῖ ἔθαν ὁ διαθετῆς καί ἔπειτα ἀπὸ λίγες στιγμῆς ἐκοιμήθη τὸν ὕπνον τὸν αἰώνιον ἀνάμεσα εἰς τοὺς τάφους.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

